

ALTRES PAPERS

EL CONFLICTE DELS METGES

Guillem López i Casanovas
Dir. Centre de Recerca
en Economia Salut UPF

Contra el que molts anunciaven, ja estem veient com estan acabant els aplaudiments de la covid als sanitaris: amb una dissociació forta entre el que alguns esperen i el que altres poden acabar reconeixent. Per això s'ajunten la insuficiència general de finançament a la sanitat amb els problemes estructurals del sector. Efectivament, després de la meritòria reacció dels professionals substituïnt la pobre resposta dels polítics davant de la pandèmia, molts metges s'han sentit més necessaris per a la governança del sistema, i fins i tot molts ciutadans pensen també que el sistema estaria millor en les seves mans. Però això no pot ser, essent, com són, personal assalariat del sistema i per tant, part del problema (salari, productivitat, compatibilitats) i si bé certament també de la solució (sense la seva col·laboració, alineant els incentius, el sistema públic no se'n surt).

La importància de la salut, tant a tall individual com comunitari, fa sovint que les coses no es parlin amb claredat. I els eufemismes s'instal·len perpetuant inèrcies (metges de la primària 'cremats'), llocs comuns («falten metges») i zones de confort (compatibilitats públic-privades). Entrem, però, en el detall: hi falten metges? Cobren poc? Què pot fer la sanitat privada en un sistema públic? Poden prescriure aquests professionals sense internalitzar els costos? S'entén bé que el que es gasta per sobre del cost raonable en un tractament efectiu a la sanitat pública va en detriment d'algú altre? Que no és cert que allò ètic sigui fer 'tot el que calgui' independentment del que costa?

La por a abordar els problemes condueix a respostes a mitges, incompletes. No hi falten metges, però la seva productivitat assistencial és comparativament baixa, de manera que les càrregues de treball, amb els nivells d'activitat actuals,

pressionen cap a un increment de plantilles com a possible solució de les llistes d'espera. Els metges cobren poc respecte de professionals d'altres països -certament, dels més desenvolupats, i en particular d'aquells sistemes que són més d'assegurança social que no el nostre (personal assalariat)- però no en termes relatius respecte dels salaris mitjans del país. Seria garantia augmentar salaris per incrementar l'activitat i fer innecessari pressionar plantilles? No està clar que això sigui possible en una sanitat gestionada política-

“
El més probable que passi amb el conflicte dels metges és que augmentin ara les retribucions i després es valorarà de nou com a injust davant la pressió assistencial

ment com la nostra (i menys encara gestionada pels propis professionals corporativament), tot i que s'ha provat el pagament per 'peonades' i complements variables.

Altra cosa és que per a una bona retribució mitjana avui es requereix al professional molts complements que allunyen el cost d'empresa del salari nominal. I no diguem per als qui busquen fora del sistema públic el que aquest no dona. Per a molts, el menor esforç assistencial és intrínsec al que consideren una minsa retribució. I, està clar, parlem de mitjanes poc sensibles

a les diferents situacions; les oportunitats d'uns i altres són diferents, tant per especialitats com per territoris. Això genera sensació d'injustícia pels qui fan dedicació completíssima a la sanitat pública o pels metges de família de menor recorregut professional en aquells complements. Tot això els estudiants ho tenen incorporat a la seva decisió a l'hora d'elegir especialitat. Falten metges en algunes (les de la primària), que es cobreixen quasi de qual-sevol manera per decisió dels propis MIRs, i també en algunes altres, perquè les places que s'ofereixen són reduïdes per així mantenir certs avantatges corporatius. S'estableixen *numerus clausus* a les universitats públiques i en fan negoci les privades. Després, tots els graduats es reconduïxen als filtres del MIR, del que tots es quixen però que, amb les circumstàncies actuals, donat qui assumeix el cost de la formació, no se sap com millorar.

Seria, altrament, la incompatibilitat estricta de pràctiques la solució dels mals? No a hores d'ara, quan aquesta disjuntiva tensaria encara més el sector, polaritzant els professionals que menys perden amb l'alternativa 'només assistència pública' i els que més, segons especialitat i reputació clínica professional a la sanitat privada. La valentia de la resposta a aquesta exigència sobrepassaria de molt el que es pot esperar de la gestió política d'un sistema que no es pot permetre tants conflictes.

De manera que el més probable que passi amb el conflicte dels metges que s'aveïna en aquesta mena de sistemes com el nostre (estatutari, rígid, polititzat des del dissens) és que augmentin ara les retribucions ves a saber a través de quin complement, per poc justificat que sigui. I, després d'un primer moment d'acceptació, es valorarà de nou com a injust entre les parts davant de la pressió assistencial (l'oferta és la que domina la demanda), per dedicació i càrregues de treball, i retornaran els reclams de que manquen recursos al sistema. Perquè tot continuï igual, si fa no fa.

Article publicat a «La Vanguardia» el passat 29 de gener.

ORACIONES

NARRATIVA

Enrique Lázaro
Periodista

En cuestiones de narrativa, todo se agrupa de tres en tres. Como los tres cerditos, las tres leyes de Newton, los tres versos de un haiku o las tres brujas de Macbeth. Probablemente alguien diría que esto sucede por tres razones, que también suelen ir de tres en tres Dios sabe por qué. Una narración consta de presentación, nudo y desenlace, que mira por dónde se corresponden casi exactamente con las tres fases del sexo según la teoría freudiana. Prolegómenos, penetración y orgasmo si lo hubiere. Lo que prueba que Freud era un cuentista, pero no es eso lo que aquí nos interesa. Lo que ahora nos interesa, y nos irrita, es esa manía narrativa de que en los relatos todo venga de tres en tres, como si no supiéramos contar más, y tampoco menos. Todo son triángulos, trilogías, tercetos, trindades; un mundo muy raro, pero triple, en el que solo cabe la victoria, la derrota o el empate. No hay forma de sacarse el tres de encima, y hasta Dios es uno y trino. Incluso se diría que hay algo biológico en esta permanente di-

“
Nos interesa, y nos irrita esa manía narrativa de que en los relatos todo venga de tres en tres»

visión por tríos. O trilogías, siendo prolijos. Los seres vivos nacen, se reproducen y mueren, nos explican ya de pequeños. ¿Y mientras? Mientras, pasa el tiempo, que también se divide en tres etapas. Pasado, presente y futuro. No me digan que no es fastidiosa, tanta insistencia en el tres. Nos pasamos la vida resolviendo ecuaciones cúbicas, como el pobre matemático Tartaglia, tartamudo y estafado por un colega. Fastidiosa y falsa; no puedo dejar de pensar que en este relato de tres en tres, sea filosófico, biológico o sexual, falta algo. No ofreceré tres razones; me sobra con una. No tiene sentido que todo funcione de tres en tres, siendo pi, el número más emblemático, no 3 sino 3'14159 etc. Así pues, nos perdemos un 0'14159 de sustancia en cada ocasión, en cada polvo y en cada razonamiento, y si eso no parece gran cosa, al final de la narración (de la vida, claro) es una barbaridad. Siempre me pareció que en eso de la presentación, nudo y desenlace (o prolegómenos, penetración y orgasmo), faltaba algo, igual que en la tontería narrativa del pasado, presente y futuro. A ver si empezamos a contar (y a narrar) como es debido. Con decimales. Con todos.

La bona doctora

■ Ella és alemanya i va estudiar medicina a la prestigiosa universitat RWTH d'Aquisgrà. És va doctorar amb la millor qualificació de la seva promoció. Durant unes vacances de joventut es va enamorar d'un menorquí. Es van casar i han viscut feliçment a Alemanya durant 12 anys. Ella, naturalment, perquè és prou llesta i estima el seu marit, ha après perfectament el català de Menorca. Ara, la parella, amb dos fills petits, es plantegen traslladar-se a viure a Menorca. A ella li agradaria treballar a la sanitat pública menorquina, però se li planteja un dubte: la voldran si no sap castellà, idio-

Cartas de los lectores

ma que, honestament, no té gaire interès per aprendre? Ha sentit a dir que hi ha uns grups a Menorca que reivindiquen que val més tenir un bon metge encara que no entengui el teu idioma. Són persones que es manifesten al carrer amb pancartes que diuen coses com «los idiomas no salvan vidas» o bé «por una sanidad sin fronteras lingüísticas». Però, la

bona doctora, no les té totes. De debò la voldran si segueix negant-se a aprendre el castellà?

JORDI VILA ARMANGUE
• CIUTADELLA

Felicidades Pedro Carretero, 'Fabiol de plata'

■ Desde nuestra entidad deseamos felicitar a nuestro Directivo de Honor Sr. Pedro Carretero Garriga, el cual fue distinguido por el Casino 17 de Gener, como Ciudadellenc del 2022, en el acto de la entrega del «Fabiol de plata», que organiza el casino 17 de Gener

desde hace 50 años, entidad que también merece nuestra felicitación por tan significativo aniversario de estos premios de gran relieve en Ciutadella. Nuestra entidad felicita al Sr. Carretero por tan merecido galardón en su participación en la formación del Fútbol en Ciutadella, así como ser una persona de referencia por su labor deportiva y de humanidad que siempre ha expresado.

Felicidades a todos los galardondados de esta gala y en especial al Sr. Pedro Carretero. Felicitats Pedro!

PACO PEREA

AHFM - Associació Històrica de Futbol Menorquí • ALAIOR